

[Landbrugsministeren]

godkendelse kan påbegynde import af mælk til forarbejdning på danske mejerivirksomheder fra lande, som USA ikke anerkender som mund- og klovsygefrie, medmindre de amerikanske myndigheder på forhånd har erklæret sig indforstået med en sådan import.

Uden at nærmere detaljer således på forhånd er aftalt med de amerikanske myndigheder, herunder hvor lang tid der skal gå efter en eventuel imports ophør, før den importerende virksomhed igen kan betragtes som en »ren« dansk virksomhed, det vil sige en virksomhed, der ikke modtager, håndterer eller bearbejder mejeriprodukter, der er importeret, udsætter Danmark sig for den alvorlige risiko, at USA og den lange række lande i verden, der følger USA på dette område, tilbagekalder godkendelsen af Danmark som mund- og klovsygefrit land med den følge, at eksporten af mejeriprodukter og kød til de pågældende lande må ophøre. Baggrunden for denne holdning er den foran omtalte risiko for indslæbning af smitsomme sygdomme, og man må derfor også isoleret set fra dansk side være betænkelig ved den pågældende import til Danmark af hensyn til sygdomssituationen her i landet.

På det således foreliggende grundlag kan jeg oplyse, at veterinærdirektoratet ikke som af spørgeren anført har givet afslag på dispensationsansøgningen fra SAMDAN, men at jeg af ovenfor nævnte grund ikke vil kunne imødekomme Sydjysk Andels- og mælkekondenserings ansøgning om i april, maj og juni 1981 at forarbejde skummetmælk indført fra nordtyske mejerier.

Spm. nr. 1150

Til udenrigsministeren (23/6 81) af:

Anne Grete Holmsgård (VS):

»Hvornår vil den danske regering rette henvendelse til den britiske regering med henblik på at få den til at indrømme de sultestrejkende nordirske fanger deres 5 krav, som svarer til den særstatus, de republikanske fanger havde i de nordirske fængsler før den 1. marts 1976?«

Begrundelse

I udenrigsministerens svar på mit spørgsmål fra den 29. maj i år svares der ikke på ovenstående spørgsmål, og svaret forholder

sig ikke til de sultestrejkende fangers 5 krav. I stedet nævnes det, at »fangernes krav om at opnå status som politiske fanger hverken har hjemmel i national lovgivning, i den europæiske menneskerettighedskonvention eller i international ret i øvrigt.«

Det forholder sig imidlertid sådan, at den britiske regering før den 1. marts 1976 anerkendte de 5 krav, som fangerne opstiller, og officielt gav fangerne særstatus (special category status). Jeg kan ikke forestille mig, at den britiske regering – hverken dengang eller nu – vil foretage sig noget, der strider imod national eller international lovgivning. Der sidder stadig 300–400 republikanske fanger i de nordirske fængsler, som har denne særstatus, fordi de er dømt før den 1. marts 1976, og som derfor også lever under forhold, der svarer til de 5 krav, som de nordirske fanger har opstillet. Ligeledes har de republikanske fanger i det sydlige Irland rettigheder i fængslerne, der svarer til de nordirske fangers 5 krav. Den sydirske regering ville næppe have givet fangerne disse rettigheder, hvis det havde været et brud på national eller international ret.

Der er således ingen national eller international ret, der forhindrer den konservative britiske regering i at opfylde de irske fangers 5 krav. Forhindringerne er udelukkende politiske. En holdningsændring i den britiske regering afhænger bl. a. af den politik og holdning til fangernes kamp for deres krav, som lægges frem af de øvrige vesteuropæiske regeringer, herunder den danske.

Vedrørende behandlingen af fangerne i de nordirske fængsler har der ikke hidtil været foretaget tilbundsgående undersøgelser af deres forhold af den ene årsag, at det har været vanskeligt for undersøgelseskommissioner at få adgang til at foretage sådanne undersøgelser. Imidlertid har der været foretaget undersøgelser af de forhold, varetægtsfanger har været tilbageholdt og domfældt under, når de har været arresteret under den nordirske undtagelseslovgivning. Den behandling, de har været udsat for, viser, at de i høj grad har været udsat for speciel behandling.

Den europæiske menneskerettighedskommission vurderede i januar 1978, at behandlingen af tilbageholdte i Nordirland var umenneskelig og nedværdigende, og at den britiske regering med denne behandling af de